

Брам Стокър

ВЪЗВИШЕНА ЛЮБОВ

ИЗБРАНИ РАЗКАЗИ

София, 2026

Bram Stoker

Gibbet Hill, Buried Treasures, The Man from Shorrox, The Rose Prince, Bengal Roses, A Young Widow, Our New House, A Yellow Duster, The 'Eroes of the Thames, Greater Love

Всички илюстрации в сборника са от оригиналните първи издания на разказите. Илюстрации: W. Thomas Smith, Gustave Doré и др.

© Издателство „Изток-Запад“, 2026

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Иван Атанасов, подбор и съставителство, 2026

© Иван Атанасов, превод, 2026

ISBN 978-619-01-1743-8

БРАМ
СТОКЪР

ВЪЗВИШЕНА
ЛЮБОВ

ИЗБРАНИ РАЗКАЗИ

Подбор и съставителство
Иван Атанасов

Превод от английски
Иван Атанасов

СЪДЪРЖАНИЕ

Джибит Хил	9
Потънали съкровища	21
Човекът от „Шоръкс“	43
Принцът на розите.....	63
Бенгалски рози.....	81
Младата вдовица.....	99
Новата ни къща	105
Жълтата бърсалка.....	115
Героите от Темза.....	121
Възвишена любов	131

ДЖИБИТ ХИЛ

Когато напуснах странноприемницата „Кралската хижа“ в Хайндхед, за да посетя Девълс Пънчбол¹ и Джибит Хил², увековечени от Търнър³ в неговата *Liber Studiorum*⁴, поех по един широк, прав път – новата главна пътна артерия между Лондон и Портсмут – и не след дълго достигнах ръба на котловината, където пред очите ми се разкри нейната красота. Мъглата, която бе гъста в Лондон при тръгването ми оттам в това октомврийско утро, се беше разпростряла чак до Хейзълмиър⁵ и се стелеше по долините, така че върховете на хълмовете в Съри приличаха на заобиколени от сиво море острови, а бляскавата слънчева светлина, която озаряваше тези височини, омекотяваше формите и цветовете на всички възвишения, долини и низини, разположени между мен и южното крайбрежие. Хълмът се спускаше стръмно от всички страни, освен на северозапад, където кръглата котловина беше отворена към равнината под нея. Летните багри вече бяха смирени и приглушени; ярките цветове, които слънцето преди бе величало, бяха избледнели до есенна сухота. Розовото и лилавото на пирена се бяха превърнали в кафяво с едва доловим намек

¹ Дяволската купа (англ.) – живописна котловина, разположена на изток от село Хайндхед, графство Съри; популярна туристическа атракция. [Всички бележки под линия, освен изрично упоменатите, са на преводача.]

² Хъла на бесилките (англ.) – висок хълм край въпросната котловина, получил името си заради издигнатите на него бесилки, на които провесвали местните разбойници, като оставяли телата им да висят там, докато се разложат напълно.

³ Джоузеф Малорд Уилям Търнър (1775–1851) – английски художник живописец, представител на романтизма.

⁴ „Книга на изследванията“ (лат.) – колекция от гравюри, създадени от Търнър между 1807 и 1819 г.

⁵ Град в югозападната част на графство Съри, Югоизточна Англия.

за друг цвят, който леко затопляше тона му. Орловата папрат бе станала наситено кехлибарена и бледожълта, а безбройните треви и полски цветя се бяха пременили в зимните си одежди. Сред тази пъстра маса от есенни нюанси се открояваше смарагдовият блясък на зановеца, все още незасегнат от студа. Зелените храсти, които обрамчваха малкия поток в котловината, изглеждаха почти свръхестествено ярки, а тъмнозелените борове, покриващи западния склон и спускащи се към равнината, сякаш заявяваха правото на природата да запази собствения си цвят въпреки всички влияния. На север и запад, отвъд склоновете на хълма, горите, долините, шубраците, селата и възвишенията се редяха в безкрайна последователност – и едва след дълга, дълга пауза се откъснах от съзерцанието на тази прелест, с душа, изпълнена с мощта, величието и пречистващото влияние на природната хубост. „Тук поне – казах си аз – душата на човек се въздига; пред това възвишено творение злото в сърцата ни притихва.“

Но когато се обърнах, трепнах, защото, сякаш по ирония на съдбата, до мен се издигаше мрачен паметник на човешката порочност и жажда за кръв: надгробен камък край пътя, бележещ мястото, където преди век един беден моряк бил убит, докато пътувал пеша от Портсмут.

Ала не ме поразя само камъкът, а и трите фигури край него, които биха направили силно впечатление навсякъде. Те бяха на деца, но деца с необичаен вид. Две от тях бяха млади индийски момичета на възраст, която при по-бавно съзряващите английски девойки би била около тринайсет-четинайсет години, но предвид източния им произход, вероятно бяха по-малки. Стояха от двете страни на паметника като някакви хералдически стражи – всяка положила тънка кафява ръка върху него и подпряла лице на дланта си, – като ме гледаха сериозно с продълговатите си, бездънни тъмни очи. И двете бяха много красиви за своята раса, с грациозни фигури, облечени в черни дрехи от някаква лъскава материя, ушити в полуориенталски стил, с широк колан от същата тъкан на кръста и тъмен плат, увит около главите им като тюрбан. А третият член на групата бе малко момче – около десетгодишно, със златисти

копринени коси, очи като син порцелан и обаятелна усмивка на розовото си лице, – което би могло да мине с еднакъв успех за Купидон или ангел. То беше облечено в туника с цвят на засъхнала кръв.

Останах загледан за няколко секунди в трите деца, а те ме наблюдаваха, без да помръдват. После ги заговорих, като направих някакъв коментар за красотата на пейзажа, и едно от момичетата изрече, потупвайки паметника с ръка:

– Можете ли да ни кажете нещо за този камък, сър? Ние сме чужденци.

– И аз самият не съм от този край, но мисля, че ще открием нужната информация тук – отвърнах аз и зачетох на глас надписа, който беше от двете страни на плочата. Когато стигнах до думата „убийство“, трите деца се спогледаха, обърнаха се пак към мен и потръпнаха; странно защо после се усмихнаха. Помислих, че може да са се уплашили, и побързах да добавя: – Няма защо да се тревожите. Всичко това се е случило преди сто години, когато страната е била много по-различна от днес.

Едното момиче отговори с нисък, но някак пронизителен глас:

– Дано... надявам се да е така.

А малкото момче ме погледна с усмивка и рече:

– Предполагам, че ако сега стане убийство, някой пак ще увисне на Джибит Хил!

– Е, млади господине – казах аз, – виждам, че знаеш всичко по въпроса. Смятам да се кача на върха на хълма, за да разгледам мемориалния кръст. Ще дойдете ли с мен да видите къде са провесили убиеца?

– С удоволствие – отвърна то с почти свръхестествена сериозност и повдигна шапката си в знак на благодарност за поканата. Момичетата се поклониха и всички поехме заедно нагоре по хълма.

Докато вървахме, забелязах, че момчето стиска нещо в юмрук.

– Какво държиш там? – попитах го аз.

– Това! – отговори то и отвори ръка, показвайки ми безформена маса от големи земни червеи, които

се загърчиха, щом се озоваха на свобода. – Обичам червеи – продължи детето. – Виж как се извиват! Можеш и да ги опъваш! – И побърза да демонстрира това твърдение.

– Горките червеи! – казах аз. – Защо не ги пуснеш? На земята ще им бъде много по-добре.

– Няма – бе единственият му отговор, докато ги пъхаше сред гънките на туниката си.

Когато стигнахме върха на Джибит Хил, при кръста имахме доста хора, както и купища следи от предишни посетители – черупки от яйца и парчета вестници, – защото мястото е любимо за пикници. От множеството непознати най-силно впечатление ми направи една дама и един господин, които кръстих наум „младоженците“. Скоро обаче великолепната гледка, разкриваща се пред мен – безкрайни редици от възвишения, редуващи се със зелени гори и плодородни долини, – така ме погълна, че напълно забравих за младите си спътници. Отидох до ръба на стръмнината, седнах, загледан на изток, и се изгубих в красотата на пейзажа.

След известно време се сетих за децата и се огледах, но те бяха изчезнали – нямаше и следа от тях.

Бях тръгнал рано от Лондон и разходката от Хейзълмиър под жаркото октомврийско слънце ме беше поизтощила, затова, след като обиколих цялото било и се наситих на гледките, поех към една дълбока сенчеста горичка от лески и букове, над която стърчаха високи борове – от онези гъсти дъбрави, чиято зеленина пълзи нагоре по склоновете на хълма. Тук есента беше представена в цялата си прелест. Под скупчените дървета растяха буйни шубраци. Кафявите стволоче с едва забележими пътеки между тях, синкавите борови вейки, сладкият аромат на гората, сънливата тишина, нарушавана само от бръмченето на насекомите, меката, тучна трева, която на това защитено място все още беше зелена – всичко внушаваше покой. С блажено задоволство се проснах на тревата и загледан в преплетените клони над мен, потънах в мисли, а скоро и в съня.

Колко съм спал не знам, но трябва да е било доста, защото се събудих напълно освежен, макар и леко схванат от продъл-